

Manresa perd pistonada

Llegia, a principis de mes, una notícia a la premsa en què s'informava que la nostra ciutat perdia 13 posicions durant els darrers sis anys en un rànquing estatal d'activitat econòmica elaborat amb diversos criteris comparatius: pes comercial, financer, turístic, industrial? És, de fet, una nova constatació del que els que vivim i treballem a Manresa ja ens ensumàvem des de feia temps. D'acord que la crisi econòmica global que patim ha fet davallar en gran mesura el consum i l'activitat econòmica en general i ha portat al tancament de nombroses empreses, però això ha passat arreu. I altres ciutats similars a la nostra no han reculat pas tant i algunes fins i tot es mantenen al seu lloc.

Manresa es troba situada geogràficament en una posició estratègica, a la part central de Catalunya. Aquest ha estat tradicionalment un actiu prou positiu. Tot i que mai ha gaudit d'un reconeixement administratiu que li hagi donat suport i l'hagi projectat com d'altres municipis, la veritat és que la pròpia dinàmica, especialment amb la industrialització, primerament tèxtil, l'havia posicionat molt bé. Tot i ser lluny del paper que va jugar econòmicament i demogràficament un segle enrere, Manresa va anar aguantant amb dignitat i relativament bé fins fa una dotzena d'anys. D'aleshores ençà hem començat a perdre força. La dificultat de tot el país de vertebrar una divisió política pròpia i genuïna (en regions, vegueries o el que sigui) no ens ha ajudat gens, així com el poc poder de convicció i la força real de qui ens havia de representar (membres dels governs municipals i grans empresaris).

Cal reconèixer que tenim un casc urbà complex per l'orografia i un urbanisme poc o gens endreçat que ens ha caracteritzat des de sempre i potser això no ens ha permès tenir una ciutat bonica i atractiva com caldria. D'acord. Però segur que els de fora no la troben tampoc tan grisa i desastrosa, especialment si nosaltres no els hi donem peu amb la nostra actitud hipercrítica. He escoltat gent d'altres ciutats similars a la nostra, lamentant-se també de les mancances o debilitats de la seva. Tampoc escric aquest text per proposar cap solució que ens lliuri del tobogan al qual hem pujat sense adonar-nos-en. Però, al marge que això no és fàcil ni ràpid d'esmenar -i encara menys ara amb les dificultats pressupostàries del nostre Ajuntament-, sí que hauríem de començar tots plegats, cadascú des del seu àmbit personal o professional, a intentar posar fre a aquesta davallada. I s'ha de fer en diversos fronts. En l'àmbit de la formació hi ha apostes reeixides (com és el cas de la Fundació Universitària del Bages i la Universitat Politècnica) i d'altres que hi van de bracet i que permeten albirar algun projecte innovador en el camp empresarial com el futur Parc Tecnològic de la Catalunya Central, avui encara en construcció. També ha millorat força la imatge turística, si més no de cara a un visitant del propi país, com també alguns eixos viaris: el Transversal, el del Llobregat i, darrerament, el Diagonal. Però no és suficient, ni de bon tros. El transport públic ferroviari (un actiu antic que no tenen pas totes les capitals de comarca) és patètic. Ser a més d'una hora de la capital barcelonina esdevé una llosa massa pesada per a la mobilitat universitària, turística o comercial. I la rehabilitació del nucli històric va començar massa tard i no ha assolit, en conjunt, els objectius inicialment plantejats a causa d'algunes obres inadequades o massa cares i, sobretot, molts dubtes estratègics. De dos dels actius amb els quals passejàvem el nom de la ciutat, el bàsquet i la Caixa de Manresa, només ens queda el primer i sempre penjant d'un fil. I amb totes aquestes febleses, el sector que, globalment, hi perd més és el comercial ja que viu, bàsicament, dels propis manresans, dels bagencs i dels habitants de les comarques veïnes, aquests darrers en franca reculada. Les ciutats mediterrànies es basen en el seu pes comercial i, si aquest decau, la imatge global també ho fa. Però, sense oblidar que, per sobreviure amb dignitat, ens cal de nou disposar d'una indústria activa i dinàmica que generi nous llocs de treball en el nostre entorn immediat. Cal fer tot el possible per apuntalar i enfortir la que tenim i buscar-ne de nova.

En fi, reflexions estivals. Però convindria començar a reconduir la situació. L'element humà hi és -de fet, tenim manresans de nivell i prestigi escampats arreu- i hem de millorar l'autoestima. Moltes coses no depenen només de nosaltres, ni tampoc podem apel·lar a que des de fora ens les

arreglin. Ara bé, intentar influir allà on pertoca sí que ho hauríem de fer amb empena i convicció. Convé treballar amb amplitud de mires i amb plans a llarg termini. I sobretot no caure mai en l'apatia i la resignació.